

Tárgy:

Büntető ítélet „felülvizsgálhatóságát”, nem csupán a Bszi 6.§-a és ennek a FESZ 27.2/A. pont a) pontja, továbbá a 27.2/B pontja szerint részben tovább konkretizálta tartalma zárja ki. Fegyelmi eljárásban a büntető ítélet egy jogi tény, amivel szemben semmilyen bizonyítás és értékelés nem folyik. (Ugyanez a helyzet természetesen a civiljogi döntések esetén is.) A fegyelmi eljárásnak nem tárgya a bűncselekmény helyes minősítése, a büntetőjogilag releváns minősítő körülmények súlyának, vagy azok közül egyeseknek az újraértékelése, vagy az ezek körében elkövetett tévedéseknek a helyreigazítása. Mi több, maga a bűncselekmény, illetve annak a büntetőjogon vagy ítélkezési gyakorlaton belüli absztrakt súlya sem, semmilyen értelemben nem tárgya. Fegyelmi eljárásban a fegyelmi tanács(ok) kizárólag arra kaptak mandátumot, hogy a fegyelmi vétség megállapíthatóságát, az Üttv. szerinti minősítését vizsgálják, de ehhez nem kapcsolódhatnak az Üttv-ben nem megállapított, és más az ügyvédi fegyelmi eljárásra vonatkozó szabályzatban sem detektálható, büntetőjogi terepen egzisztáló „minősítő” körülményeket.

MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA ORSZÁGOS FEGYELMI BIZOTTSÁGA MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA

FF/030/2024.

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága Másodfokú Fegyelmi Tanácsa **dr. (...)** volt ügyvédjelölt (...) fegyelmi ügyében a **Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa 2024. március 18. napján kelt, 2014.F.317/ 36. hozott határozata** ellen, a vezető fegyelmi biztos által előterjesztett fellebbezése alapján, a 2024. október 10. napján megtartott tárgyaláson, meghozta a következő

h a t á r o z a t o t

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága Másodfokú Fegyelmi Tanácsa a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa 2024. március 18. napján kelt, 2014.F.317/ 36. számú határozatát helybenhagyja.

Kötelezi a Budapesti Ügyvédi Kamarát, hogy a másodfokú határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a Budapesti Ügyvédi Kamara pénztárába 50.000.-Ft, azaz Ötvenezer forint másodfokú átalányköltséget.

A másodfokú fegyelmi eljárás átalányköltségét a Budapesti Ügyvédi Kamara a jogerős és végrehajtható fegyelmi határozatban a költségek megfizetésére előírt határidő leteltét követő tizenöt napon belül átutalja a Magyar Ügyvédi Kamara részére.

A határozat jogerős.

A másodfokú határozatot az eljárás alá vont ügyvéd, és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg. A keresetlevelet a másodfokú határozat kézbesítéstől számított 30 napon belül a közigazgatási perekre irányadó szabályok szerint kell az **országos fegyelmi bizottság** ellen – az **elektronikus kapcsolattartás** szabályai szerint - előterjeszteni. A perre a **Fővárosi Törvényszék kizárólagosan** illetékes.

Indokolás

I.

A fegyelmi eljárás alapja, körülményei

1. A volt ügyvédjelölttel szemben a jelen – megismételt – eljárást megelőzően a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa 2014. F. 317/28 számú határozatában egy rendbeli szándékos fegyelmi vétség elkövetése miatt járt el, melynek eredményeként 6 év időtartamba megállapított, „kizárás (kamarai nyilvántartásból való törlés)” fegyelmi büntetést szabott ki. A határozatot a Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága Másodfokú Fegyelmi Tanácsa az FF/017/2023. számú, 2023. szeptember 21-én kelt döntésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú fegyelmi testületet új eljárás lefolytatására kötelezte.

2. A megismételt eljárásban hozott határozatban az elsőfokú fegyelmi tanács az eljárás alá vont volt ügyvédjelölt terhére egy rendbeli szándékos fegyelmi vétség elkövetését állapította meg. Emiatt 5 év időtartamban megállapított kizárás fegyelmi büntetést szabott ki. Kötelezte továbbá 60 000 Ft. átalányköltség megfizetése; megállapítva, hogy a korábbi, hatályon kívül helyezéssel zárult 50.000 Ft költséget a Budapesti Ügyvédi Kamara viseli.

3. A megismételt eljárásban (is) a fegyelmi vétség megállapításának ténybeli alapjául a (...) Járásbíróság 6. B. 3/.../90. számú, a (...) Törvényszék 7. Bf. 177/.../20. számú ítéletével felülvizsgált ítéletében megállapított tényállás szolgált, melyet az elsőfokú fegyelmi határozat teljes terjedelmében tartalmaz. Ennek lényege, hogy az eljárás alá vont ügyvédjelölt (a büntető ügy másodrendű vádlottja) 2013. decemberétől 2014. augusztus 21-ig terjedő időben folyamatosan és rendszeresen működött közre a büntetőügy elsőrendű vádlottjának terhére megállapított, a Btk. 293. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés büntetésében. Az elsőfokú fegyelmi tanács a megismételt eljárásban is osztotta a fegyelmi biztos azon indítványát is, hogy az elkövetett fegyelmi vétség az Üttv. 107. § b) pontja szerinti vétségnek (ügyvédi tevékenységen kívüli magatartás) minősül. (1.: elsőfokú határozat VIII. pont)

3.1. Az ítéletben megállapított, és a fegyelmi eljárásban is irányadó, a határozatban rögzített tényállás szerint, a büntetőügy I.r. vádlottja kormánytisztviselőként dolgozott a (...) Megyei Kormányhivatal (...) Járási Hivatal Hatósági Osztályán, általános igazgatási munkakörben. 2014. január 1-jétől konkrét feladatai közé tartozott az állampolgársági ügyek intézése, s ezen belül – „A magyar állampolgárságról szóló 1993. évi LV. törvényben” (a továbbiakban: Ápt.) szabályozott egyszerűsített honosítási eljárások teljeskörű ügyintézése. Ugyanakkor ilyen ügyeket már az ügyintézésnek a munkatársától történő átvétele idején, 2013. decemberében is ellátott. Az Ápt. végrehajtásáról szóló 125/1993. (IX. 22.) Korm. rendelet részletezte a honosítás feltételeit, amelyeket – az országos gyakorlat egységesítése érdekében – kiadott, főként az egyszerűsített honosítási eljárásra vonatkozó igazságügyi minisztériumi utasítások pontosítottak.

3.2. Az úgynevezett kedvezményes honosítási eljárásoknak (honosítás, visszahonosítás) is egyik az Ápt-ben rögzített alapfeltétele a törvényes igazolások becsatolása mellett a kérelmező saját kézzel írt önéletrajza volt, aminek révén a hatóság az érintett nyelvtudását azonosította. A dokumentumok és állítások valóságát az ügyintézőnek a lehetőségekhez képest széles körben ellenőriznie, a tapasztalt anomáliákat pedig írásban jelezni kellett.

3.3. Az eljárás alá vont ügyvédjelölt (ott II.r. vádlott) megállapodott az I.r. vádlottal, hogy az egyszerűsített honosítási eljárásban mutatkozó „réseket” megpróbálják a javukra fordítandóan, jogtalan előny ellenében kihasználni. Az eljárás alá vont ügyvédjelölt felajánlotta az ügy I.r. vádlottjának, hogy a törvényi feltételek tüzetes ellenőrzésének elkerülése érdekében az ő számára – az általa (az ügyvédjelölt által) „delegált” ügyfelek esetében – kérelmezőnként 100.000 Ft-ot juttat. Az „ügymenetet” az eljárás alá vont ügyvédjelölt koordinálta, melynek keretében az ügy III.r. vádlottját is bevonta a jogszabálynak nem megfelelő kérelmek benyújtásába, illetve az ügyfelek „közvetítésébe”, valamint az anyagi előnynek az ügy I.r. vádlottjához történő eljuttatásába. Ilyen módon, mintegy 32 esetben került sor anyagi előny fejében az illegitim ügyintézésre.

3.4. A bíróság a jogerős döntésében az eljárás alá vont ügyvédjelöltet (mint másodrendű vádlottat) bünszövetségben, folytatólagosan elkövetett, a Btk. 293. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés büntetében, valamint 32 rb. a Btk. 343. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő közokirat-hamisítás büntetében, mint felbújtót mondta ki bűnösnek. Emiatt – végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett – 2 évi börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte.

4. Az nyilvánvaló – és az elsőfokú fegyelmi határozat (már az alapeljárásban is) rögzítette – hogy a fegyelmi eljárásban a büntető ügyben eljáró bíróságok ítélete nem volt felülvizsgálható; a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 6. §-a szerint ugyanis a bíróság határozata mindenkire kötelező. A fegyelmi eljárásnak (mint minden ilyen ügyben) egyetlen tárgya lehetett, hogy az eljárás alá vont ügyvédjelöltnek a bírói ítéletben megállapított magatartása fegyelmi vétségnek is minősül-e, s ha igen, akkor az pontosan milyen fegyelmi vétséget valósít meg, továbbá azért milyen fegyelmi szankció alkalmazható, illetve alkalmazandó. (Vö. elsőfokú határozat III. pont első bekezdés, továbbá 21. oldal hatodik bekezdés)

5. Az eljárás alá vont ügyvédjelölt – miként azt az elsőfokú határozat megállapította – a megismételt fegyelmi eljárás idején (sem) volt az ügyvédi kamara tagja, ami azonban nem képezte a fegyelmi eljárás akadályát. (Vö. elsőfokú határozat 21. oldal 8-11. bekezdés, 22. oldal 1-3. bekezdés)

5.1. Miként azt, az elsőfokon eljáró fegyelmi biztos már az alapeljárásban benyújtott indítványában rögzítette: az eljárás alá vont ügyvédjelöltet a nyilvántartásból 2022. 07. 28-án törölték. Az igazgatási úton való törlés azonban nem akadályozta sem a fegyelmi eljárás lefolytatásának, sem a törlés fegyelmi büntetés alkalmazásának, minthogy a MÜK fegyelmi eljárásról szóló 20/2018. (XI. 26.) MÜK szabályzata (a továbbiakban FESZ) 26. § (2) bekezdése az igazgatási úton való törlés intézményét további kógens rendelkezések mentén megkülönbözteti a fegyelmi szankcióként alkalmazott törlés intézményétől.

5.2. A fegyelmi biztos részletesen kifejtette azt is, hogy ebben a kérdésben – az intézkedések és a kétféle jogintézmény meritumát illetően nincs ellentmondás az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Üttv.) és a korábbi, a cselekmény idején hatályos az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény között. Az Üttv. alkalmazása azonban az eljárás alá vont számára kedvezőbb, minthogy a törlés időtartamának meghatározásakor a fegyelmi tanácsnak mérlegelési joga van. Ezt az álláspontot az elsőfokú fegyelmi tanács is osztotta és ugyanezen álláspontot képviselte a másodfokú fegyelmi tanács (már) az alapeljárásban is.

6. Az eljárás alá vont ügyvédjelölt a fegyelmi eljárásban mindvégig aktívan közreműködött, bejelentései kötelezettségeit időben teljesítette, és többször is részletes nyilatkozatot tett. (Vö: elsőfokú határozat VII. A. pont) Ennek során az alap- és a megismételt eljárásban is részben eljárásjogi természetű, részben a szankció alkalmazását érintő okfejtéseket adott elő.

7. A határozattal szemben kétirányú fellebbezésre, illetve észrevételezésre került sor.

7.1. Egyfelől a Budapesti Ügyvédi Kamara vezető fegyelmi biztosa jelentett be a kiszabott fegyelmi büntetés időtartamának súlyosítására irányuló fellebbezést, melyet a Magyar Ügyvédi Kamara országos fegyelmi főbiztosa a tárgyaláson is fenntartott. Az országos fegyelmi főbiztos az elsőfokú határozat megváltoztatására irányuló végindítványában is hivatkozott – különösen – arra, hogy a büntető ítélet tartamára figyelemmel a kiszabott fegyelmi büntetés súlytalan, mert annak mértéke egybeesik a büntetőjogi szankció részeként alkalmazott, a büntetés végrehajtásának 5 évi próbaidőre történő felfüggesztésével. Érvelésében felhozta, hogy a vizsgált fegyelmi vétség különösen alkalmas az ügyvédségbe vetett közbizalom sérelmének előidézésére, s részletezte, hogy a bíróság milyen, büntetőjogilag releváns minősítő körülményeket állapított meg.

7.2. Másfelől az eljárás alá vont ügyvédjelölt – több beadványban is kifejtettek szerint – szintúgy, részletesen indokolt, a fellebbezés elutasítására irányuló kérelmet, illetve észrevételeket terjesztett elő. Mindenekelőtt indítványozta, hogy az elsőfokú vezető fegyelmi biztos által előterjesztett fellebbezést a másodfokú fegyelmi tanács érdemi vizsgálat nélkül – mint nem jogosulttól származót utasítja el. Ennek alapjaként azt adta elő, hogy az elsőfokú fegyelmi eljárásban nem a fellebbezést jegyző vezető fegyelmi biztos járt el; a tárgyaláson is jelenlévő fegyelmi biztos pedig nem jelentett be jogorvoslatot. Ezen túlmenően vitatta a kiszabott fegyelmi büntetés súlyosításának indokoltságát is. Hivatkozott arra, hogy a megismételt eljárásban a kizárás időtartamát kis mértékben mérsékelte az elsőfokú fegyelmi tanács, mely körben releváns körülmény, hogy az alapeljárásban – ahol a fellebbezést most jegyző vezető fegyelmi biztos járt el – nem is volt súlyosításra irányuló fellebbezés, miközben az akkori biztosi indítvány a középmértéket el nem érő mértékű szankció alkalmazására vonatkozott. Reflektálva a fegyelmi biztosnak egyes, büntetőjogi releváns minősítő körülményekre való hivatkozásával, előadta, hogy álláspontja szerint azt inkább enyhítő körülményként kellene értékelni, hogy egyes minősítő körülmények megállapítására törvénytelenül került sor. Hangsúlyozta továbbá az időmúlás, a büntetőeljárás indokolatlan elhúzódása enyhítő körülményként való értékelését, valamint azt, hogy az elsőfokú fegyelmi tanács részletesen, egymással összhangban állóan megindokolta az alkalmazott jogkövetkezmény nemét és annak alkalmazott mértékét.

II.

A másodfokú fegyelmi eljárás

8. A bejelentett fellebbezés és arra tett észrevételek az alábbiak szerint *nem megalapozottak*.

9. Az elsőfokú fegyelmi tanács – már az alapeljárás során – a lehetséges bizonyítékokat teljeskörűen beszerezte, és a megismételt eljárás során a bizonyítási eljárást szabályszerűen, körültekintően lefolytatta. Ennek során minden körülményt érintően megtartotta mind az Üttv. mind a MÜK

fegyelmi eljárásról szóló 20/2018. (XI. 26.) MÜK szabályzata (a továbbiakban: FESZ) rendelkezéseit. Az általa lefolytatott eljárás szabályszerűségére vonatkozó fellebbezés, észrevétel nem is érkezett.

10. Az elsőfokú fegyelmi tanács által megállapított tényállás ugyancsak pedánsan teljeskörű, semmilyen kiegészítésre, revízióra nem szorul, az mindenben irányadó volt a másodfokú fegyelmi eljárás során is. A tanács részletes indokát adta, hogy a büntető ügyben hozott ítélet tényállását mely részében, milyen, az ügyben a fegyelmi eljárás körében nem releváns részek mellőzésével tartotta irányadónak, továbbá azt milyen körben, milyen adatok alapján egészítette ki (l. pl. személyi körülmények). Hasonlóképpen hiánytalanul számot adott a bizonyítékok értékelésének menetéről és tüzetesen indokolta a fegyelmi vétség minősítése tekintetében irányadó jogi körülményeket, valamint részletesen számot adott a fegyelmi büntetés kiszabása során irányadó felelősségi körülményekről.

11. Az eljárás alá vont ügyvédjelölt indítványában foglalt, a fegyelmi biztos indítványának elutasítása körében előadott érveléssel szemben a másodfokú fegyelmi tanács a következőkre hívja fel a figyelmet. Az Üttv. rendszerében a fegyelmi biztos egy jogintézmény megnevezéseként, egy eljárási szereplő azonosításaként funkcionál, amelyre a jogszabály különböző feladatokat telepít, többek között a fegyelmi tárgyaláson való részvétel jogát és kötelezettségét. (A funkció szabályozása jellegazonosságot mutat a büntetőeljárás „ügyész” megnevezés alatt jelölt eljárási szereplőjével.)

11.1. Az Üttv. a fegyelmi biztosra minden esetben egy eljárási funkció teljesítőjeként utal, amiből eleve következik, hogy érdektelen, miszerint az adott kamara mellett működő [Üttv. 114. § (5) bekezdés)] fegyelmi biztosok közül, vagy országos hatáskörű MÜK fegyelmi biztosok közül a konkrét ügyben ki (vagy kik) járnak el.

11.2. Ettől elkülönül az a kérdés, hogy a fegyelmi biztos, (fegyelmi főbiztos) a kamarai tisztségviselők választásáról és visszahívásáról szóló 3/2013. MÜK szabályzat alapján a kamara *választott* tisztségviselője [Üttv. 116. § (1) bekezdés]. Ám ez – kivéve a törvényben a választhatóságra, összeférhetetlenségre, kizárásra megállapított külön szabályokat – semmilyen összefüggésben nem áll azzal, hogy a konkrét ügyben mely fegyelmi biztos, milyen teendőket át el.

11.3. A konkrét fegyelmi ügyekre vonatkozó kötelező szignálási rendet vagy a biztosok munkaszervezésére vonatkozó, az egyes eljárásokra érdemben kiható szabályokat sem az Üttv, sem egyéb ügyvédi szabályzat nem tartalmaz. A FESZ rendelkezési is azt támasztják alá, hogy a vezető fegyelmi biztos az egyes ügyekben maga is eljárhat vagy fegyelmi biztost jelölhet ki az ügy ellátására, illetve a kijelölt tisztségviselő akadályoztatása esetén megállapítja az új szereplőként az eljárásba bekapcsolódó fegyelmi biztos személyét. Arra azonban még utaló, közvetett szabály sincs, hogy a konkrét ügyben a jogorvoslati igényt kizárólag a tárgyaláson jelen lévő fegyelmi biztos terjesztheti elő. Megjegyzendő, hogy ez már csak azért sem lehetséges, mert eleve azzal járna, hogy az eljáró fegyelmi biztos visszafordíthatatlan akadályozása esetén sem lenne olyan eljárási szereplő, aki a fegyelmi jogkör gyakorlója oldaláról a jogorvoslatihoz való jogot gyakorolhatná. Mindemelllett a FESZ 31.2. pontja is teljes mértékben kiüresedne, mely szerint a területi kamara elnökének a jogorvoslati határidő lejárta előtt a fellebbezés előterjesztésével kapcsolatos utasítási joga van. Ezen – bizonyos fokig absztrakt – jog gyakorlása pedig semmilyen összefüggésben nem áll azzal, hogy a

fegyelmi tárgyaláson a törvényesen megválasztott fegyelmi biztosok közül éppen ki járt el.

11.4. A kifejtettekre figyelemmel nem foghatott hely az eljárás alá vont ügyvédjelölt azon indítványa, hogy a fegyelmi biztos fellebbezését, mint nem jogosulttól származót a fegyelmi tanács utasítsa el; azt az alábbiak szerint érdemben elbírálta.

12. A másodfokú fegyelmi tanács álláspontja szerint a fegyelmi jogkövetkezmény súlyosítására irányuló fellebbezés nem alapos.

12.1. Mindenekelőtt figyelembe kell venni, hogy a fegyelmi eljárást megalapozó cselekmény elkövetési ideje 2013. decemberétől, 2014. augusztus 21. napjáig terjedő idő. Azt az elsőfokú fegyelmi tanács is megállapította a határozatában, hogy az eljárás alá vont ügyvédjelölt a büntetőeljárással kapcsolatos bejelentési és tájékoztatási, együttműködési kötelezettségének az átlagot meghaladó módon, folyamatosan eleget tett. Nyilvánvalóan nem értékelhető a terhére, hogy a büntetőeljárás igen vontatottan haladt, miként az sem, hogy a fegyelmi eljárás emiatt nem volt folytatható, majd pedig annak megismétlésére került sor.

12.2. Az *ultima ratiot* jelentő büntetőeljárásban is nyomatékos enyhítő körülmény, az időmúlás és az eljárás elhúzódásának ténye. A 2/2017. (II. 10.) AB határozat eleve különbséget tett a természetes időmúlás és az eljárás elhúzódása között, ami még akkor is nyomatékos enyhítő körülmény, ha abban van kisebb-nagyobb súlya az eljárás terheltjének. Ilyen, az eljárás alá vont ügyvédjelölt „közrehatására” azonban jelen ügyben nincs semmilyen adat, így már pusztán a büntetőeljárás elhúzódása is nyomatékossal jön figyelembe. A jogerős büntető ítéletet követő kamarai fegyelmi eljárás maga is beleesik abba a kétéves tartományba, ami főszabályként nem indokolt és abban a fegyelmi szerv közrehatása megállapítható. Az említett AB döntés külön is előírja, hogy az eljárás elhúzódása és az időmúlás nem mellékes hivatkozásként értékelendő: *alkotmányos követelmény*, hogy az ítélet indokolásából (még az ún. rövidített ítélet esetén is) annak nyomon követhetőnek, az indokolásból kitűnőnek kell lennie, hogy ezt *ténylegesen nyomatékos súllyal* értékelte a bíróság.

12.3. Ettől, a kötelező alkotmánybírósági döntéstől a másodfokú tanács álláspontja szerint nincs ok eltérni, a lényegesen kisebb súlyú fegyelmi eljárások esetén sem. A büntetőjogi szankcióhoz természetében közel eső fegyelmi szankció alkalmazásával járó fegyelmi eljárás járhat és jelen esetben jár is olyan jogkövetkezménnyel, ami kihatásában a büntetőjogi jelleggel megegyező eredményt, hatást ad az eljárásnak és így erre EJEB ún. Engel kritériumai alkalmazandók.

12.4. Mindehhez hozzátartozik, hogy az Alkotmánybíróság az ilyen fokú időmúlást (10 év) a 8/2015. AB határozatában arra is kiterjesztette, hogy az előzetes mentesítés lehetőségét a büntetőbíróságnak hivatalból kell vizsgálnia. Az IH. 2023. 51. számú precedens alapú döntésben pedig a bíróság kifejezetten kimondta az eljárás elhúzódása esetére a szankcióban *ténylegesen megmutatkozó kompenzáció követelményét*.

12.5. A jogrendszer tehát egységes szemlélettel, alkotmányos érvek mentén abba az irányba tart, hogy az eljárás alanyának (a cselekményétől függetlenül az elszenvedőjének és károsultjának, miként a polgári ügyekben még a pervesztes félnek is) mind a hazai, mind a nemzetközi jog szerint a hatóságok mulasztása, hibája, lassúsága, vontatott, lassú, hosszadalmas eljárása miatt ellentételezést kell kapnia – lehetőség szerint már az adott eljáráson belül. Ez alól a kamarai

fegyelmi eljárások sem vonhatják ki magukat; mi több, az ügyvédi kamarától úgyszólván mint az igazságszolgáltatás elismert résztvevőjétől a jogi változások fokozott tempójú adaptálása az elvárt.

13. Mindezen túl, nem volt a súlyosítás mellett szóló érv a büntetőjogi és kamarai büntetések „egybeesésére” vonatkozó hivatkozás sem.

13.1. Mindenekelőtt még azonos tartamot figyelembe véve sem esik egybe a két jogkövetkezmény (és kihatásai) lejárta; lévén a határozatok jogereje sem esik egybe, márpedig az időtartam számítása szempontjából külön-külön ez az irányadó.

13.2. Nem jár le tehát a fegyelmi büntetés hatálya azzal, hogy a szabadságvesztés próbaideje elteleik. Megemlítendő továbbá, hogy az eljárás alá vont szempontjából a felfüggesztés próbaidejének lejárta még távolról sem jelent teljes rehabilitációt. A Btk. X. Fejezete szerinti mentesítési szabályok ugyanis csak a büntettek nyilvántartásából való törlést eredményezik, ami messze nem azonos a hátrányos jogkövetkezmények hatálya alatt álló, nem a büntettek nyilvántartásában szereplő, de már büntetett személyekre vonatkozó várakozási idővel. Ezen várakozási idő alatt ugyanis a büntető nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a büntető és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvényben megállapított, többek között éppen a foglalkozási jogviszonyokat befolyásoló hátrányos következmények még továbbra is irányadók. [Felfüggesztett szabadságvesztés esetén ez a 18. § (3) bekezdés a) pontja alapján ez még további 8 év.]

13.3. A komplex, a jogrendszer valamennyi elemére kiterjedő vizsgálatról tehát ezen, súlyosításra irányuló hivatkozás esetén sem lehetett eltekinteni. E vizsgálat eredményeként pedig nem indokolt a kizárás időtartamának meghosszabbítása; részint mert ettől függetlenül az eljárás alá vont életét tartósan meghatározó, életvitele egészére kiható hátrányos következmények már ettől függetlenül adódtak, másrészt nem lehet a fegyelmi büntetésnek „mindenekfelett” álló súlyt tulajdonítani. Adott büntetés nem feltétlenül és nem kizárólag a mértéke folytán válik jelentőssé vagy súlytalanná, hanem akkor is, ha a halmozott és végtelenített hátrányok „vonják ki” az elkövető tudatából és szándékaiból a társadalmi elvárásokhoz való adaptálódást.

14. Végezetül a büntetőjogilag releváns egyes körülményekre – mindkét eljárási oldal részéről – történt hivatkozásra figyelemmel utalni kell arra is, büntető ítélet „felülvizsgálhatóságát”, nem csupán a Bszi 6.§-a és ennek a FESZ 27.2/A. pont a) pontja, továbbá a 27.2/B pontja szerint részben tovább konkretizálta tartalma zárja ki. Fegyelmi eljárásban a büntető ítélet egy jogi tény, amivel szemben semmilyen bizonyítás és értékelés nem folyik. (Ugyanez a helyzet természetesen a civiljogi döntések esetén is.) A fegyelmi eljárásnak nem tárgya a bűncselekmény helyes minősítése, a büntetőjogilag releváns minősítő körülmények súlyának, vagy azok közül egyeseknek az újraértékelése, vagy az ezek körében elkövetett tévedéseknek a helyreigazítása. Mi több, maga a bűncselekmény, illetve annak a büntetőjogon vagy ítélkezési gyakorlaton belüli absztrakt súlya sem, semmilyen értelemben nem tárgya. Fegyelmi eljárásban a fegyelmi tanács(ok) kizárólag arra kaptak mandátumot, hogy a fegyelmi vétség megállapíthatóságát, az Üttv. szerinti minősítését vizsgálják, de ehhez nem kapcsolódhatnak az Üttv.-ben nem megállapított, és más az ügyvédi fegyelmi eljárásra vonatkozó szabályzatban sem detektálható, büntetőjogi terepen egzisztáló „minősítő” körülményeket. Az e körben tett indítványok, észrevételek sem indokolták tehát az elsőfokú

határozat megváltoztatását.

15. A kifejtettek alapján a másodfokú fegyelmi tanács az első fokú fegyelmi határozatot az Üttv. 138. § (1) bekezdés c) pontja alapján helybenhagyta.

16. A Budapesti Ügyvédi Kamara a FESZ 40.5.pont és a FESZ 40.6. pont alapján az eljárás során felmerülő másodfokú átalányköltség megfizetésére köteles.

17. A jogorvoslati lehetőségre vonatkozó rendelkezés az Üttv. 139. § (1) bekezdésén alapszik.

18. A másodfokú határozat ellen a közigazgatási perekre vonatkozó szabályoknak megfelelő perindítás lehetőségét az Üttv. 139. § (1) bekezdése biztosítja (...)

Budapest, 2024. október 10.

Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottság másodfokú fegyelmi tanácsa

A határozat 2024. október 10. napján jogerős és 2024. december 09. napján végrehajtható.